

שיר זיו | עוברת מסך

«האקסית המטורפת שלי». אי אפשר להפסיק לצחוק

חיזור גורלי

האקסית המטורפת שלי, yes VOD, חיים

קחו את העיירה הקטנה והציורית של "בנות גילמור", הוסיפו עור רכת דין בעלת נפש נזירית ורומנטית סטייל "אלי מקביל", קשטו בנאמברים מוסיקליים של "גלי", וקיבלתם את "האקסית המטורפת שלי" – קומדיה מוסיקלית קיטשית ומופרעת המתרחשת בקליפורניה, אבל יכולה להתקיים בכל מקום שבו אישה כלשהי מבקרת 63 פעמים ביום בעמוד הפייסבוק של האקס שלה ומקנחת בעוד 18 הצצות לאינסטגרם שלו. אל תגלגלו עיניים, זה יכול לקרות לכל אחת ואחד מאיתנו. אבל לא כל אחת הופכת את האובססיה שלה לקומדיה תיאטרלית מעוררת הודעות.

האקס של רבקה באנץ' הוא ג'וש צ'אן, והרומן החצי דמיוני בייניהם התקיים במחנה קיץ, לפני עשור. פגישה מקרית שלהם ברחובות מנהטן גורמת לרבקה להתפטר ממשרתה היוקרתית, רגע אחרי קבלת קידום, ולעבור לגור בחור נידח בקליפורניה, רק בגלל הסיכוי לחדש את הרומן ההוא. "האקסית" מעלה מייד זיכרונות רומנטיים קנית אחרת שהשליכה הכל בשם האהבה, "פליסיטי", ובעוד כולנו זוכרות איך זה נגמר שם (עם התספורת הכי גרועה בהיסטוריה של הטלוויזיה) – עבור רייצ'ל בלום המגלמת את באנץ', "האקסית" היא נקודת פתיחה מבטיחה.

בלום חושפת בקומדיה ארסנל כישרונות מרהיב, כשהיא נושאת על גבה סידרה יוצאת דופן שלא דופקת חשבון. בלום מסרבת ללכת בתלם, והגיבורה שלה מאופיינת בילדותיות ובאימפולסיביות ההולדת מות גיבורות מעורערות בנפשו. באנץ' נוטלת כדורים לסירוגין, וכמו אלי מקביל לפנייה, ניצבת פסע לפני התהום. מה שהופך את כל העסק למבדר הוא ההרגל של באנץ' לפצוץ בשירה ובריקוד רגע לפני ההתרסקות על הפנים. עם מבנה מאוד לא שגרתי, בלום מנפצת חלק מהסטריאוטיפים על נשים מודרניות ובו בזמן מחזקת אחרים (משחרר ההיסטוריה נשים שעשו דברים לא צפויים נחשבו למטורפות). הבשורות הטובות הן שאי אפשר להפסיק לצחוק, עם באנץ' ועליה. בפרק הבכורה, הנאמבר "נשים מתארגנות לדייט" (או "השיר הסקי סי של ההתארגנות לדייט") ייקח אתכם למסע בלתי נשכח בסודות עולם הטיפוח הנשי. אחרי שתנגבו את הדמעות, תגלו שכמו בכל אגדה אמריקנית, גם כאן יחכה לבאנץ' הבחור הטוב והראוי מתחת לאף, והיא תצטרך לעבור תהליך נפשי כדי לראות אותו ולהתאהב בו. האובססיות יהיו איתה לאורך כל הדרך.

עסק משפחתי

במשפחות הכי טובות, yes vod

גם שבת שורט חי בג'ונגל הקיומי, מלהטט בין עבודות לא מכניסות מספיק, דייטים גרועים, לידות ומסיבות יום הולדת. חיים. החידוש שמציגה הקומדיה האמריקנית המשפחתית הוא באופן שבו מוצגים סיפוריהם של גיבורי הסידרה. ארבעה סיפורים קצרים מגיחים בכל פרק, ומתחברים יחד לכדי פאנץ' בסיום. ב"במשפחות" מתוארת עוד משפחה לא תפקודית בגדול, אשר עושה כל שביכולתה כדי להמשיך ולהציג מראית עין של קבוצה נורמטיבית. הדמויות בסידרה מעוצבות בצורה מעוררת אמון עם ירידה לגרוטסקה (אב המביים את לווייתו לכבוד יום ההולדת ה-70 שלו), והיא מכילה רגעים יפים ומהלכים תסריטאיים נוגעים ללב, שיגרמו לכל צופה להביט קצת אחרת על המשפחה שלו. בסוף, ב"משפחות" מבקשת מצופיה לעצור את מיי רוץ העכברים, לנשום, לחבק ולהעריך את הרגע ואת בני המשפחה שלידנו. טישו, בקומדיה?

סמדר בת אדם

לא זגזוג, לא הולכת שולל – עקביות

ז'בוטינסקי והקים את "ישראל ביתנו", שמדיניותה בנושאים רבים עוקבת אחר הנביא: נתניהו הבין שבלי מפלגת שלטון לא יהיה שלטון למחנה הלאומי. השניים, התומכים במשטר נשיאותי, נוהגים איש בדרכו מול השיטה המפלגתית הנוהגת במחוזנו. בעוד נתניהו נדרש להגמיש את עמדותיו/התב"טאויותיו מול שותפותיו לקואליציה, יכול היה ליברמן, כראש מפלגה בינונית או קטנה, לאמץ לעצמו תרמית מאימת עם פתיל קצר ואצבע על ההדק.

בעולם הווירטואלי שבו אנו חיים, שכולו דימויים ותדמיות נעדרות נפח, חסרה היר שתגרר קצת את הצבע מלמעלה. במקרה של ליברמן זה ממש קל. ספרו "האמת שלי" (2004), הוצאת מעריב) פורש משנה סדורה בכל תחומי החיים בארץ: הדרישה העקבית להכרעת הטרור, שקיומו לא מאפשר להר"ג יע את השטח לקראת הסדר יציב; האינטרס הישראלי בשי" פור מצבם הכלכלי והאישי של הפלשתינים בשטחים שלהם; הקביעה כי כל הסדר חייב להיות אזורי ומבוסס אינטרסים משותפים; הראגה המזדהות ערביי ישראל עם הפלשתינים ואימוץ עמדות אנטי־ישראליות על ידי ההנהגה הערבית בארץ. והמסקנה – אין מנוס מהפרדה בין שתי האוכלוסיות. לא גירוש ולא טרנספר, אלא חלוקה מחדש של כל השטח בין הנהר לירדן לבין הים, כך שכל היהודים יהיו בצד אחד והערבים בצד אחר. הכול כתוב שם, ומי שלא יתעצל לבדוק, יגלה עקביות בעקרונות.

אגב, עונש מוות למחבלים הוא אמצעי להכרעת הטרור. לא אידיאולוגיה. עצתי העקבית למקטרגים: תנו לעבוד. סייג לחוכמה – שתיקה.

היו זמנים

פריצת דרך בורמה

ב־1 ביוני 1948 השלים כוח של הפלמ"ח את פריצת דרך בורמה, אשר שימשה מעבר כוחות ישראליים במטרה להביא אספקה לירושלים. לאחר שכמה מלוחמי חטיבת פלמ"ח הראל גילו את תוואי הדרך, הוחלט על מבצע מורכב כדי להכשירה למעבר כלי רכב, שבו השתתפו גם כלים הנדסיים – לעיתים תחת הפגזות ארטילריות

צילום: מתוך ויקימדיה

אורלי סילבינגר

אסון הילד באוטו: אל תאמרו "זה חריג"

הערות, גם כשאנחנו מחוץ לעבודה. כמו כן, אנחנו משתדלים להיות "מחוברים", כדי שלא נפסיד שום דבר, וכל זאת באמצעות חבר קטן וצמוד, ששמו הטלפון הנייד. אותו מכי שיר שלא נשכח כמעט אף פעם, כי בלעדיו כבר לא נוכל "לחיות": לחנות, לתקשר, להתעדכן בחדשות, לשלם ועוד. החיבור התמידי לאמצעי המדיה גורם לכך שאנחנו בעת ובערב נה אחת בכמה זירות, ובפועל, אנחנו לא נמצאים באופן מלא בשום זירה, ואין אנו באמת מחוברים למה שקורה סביבנו כאן ועכשיו. מי שבסופו של דבר משלם את המחיר הם הילדים הקטנים. מחקרים בארה"ב מראים על עלייה בהיפגעות ילדי דים בבית עקב שימוש מוגבר של הוריהם בטלפון הסלולרי. שלשום, אני חייבת להודות, היה יום קשה מאוד עבורי, עם הצורך המקצועי לעכל את המקרה הקשה כאילו זה רק נוגע לעניין מקצועי. למרות הניסיון, זה לא קורה בקלות. ההרגשה היא שכל מקרה קשה כזה נועץ עוד סכין בבטן הרכה, לא מרפה וגם מאכזב. אתמול היה עוד אחד מהימים שבהם דיברתי ארוכות באמצעי המדיה השונים, נותנת עצות למניעה, מסבירה איך זה יכול לקרות. רגע לפני ששכנתי לישון הרהרתי בשאלה, האם באמת הצלחתי היום? האם מיי שהו הקשיב? האם מישוה ייקח משהו ממה שאמרתי? האם עוד הורה אחד שינה את דרך מחשבתו, ולכן יפעל למניעה?

הכתבת היא מנח"לית ארגון "בטרום" לבטיחות ילדים

לשום איבר את חייו ילד נוסף שנשכח על ידי אביו ברכב. ברגע ששמעתי על המקרה התאכזבתי, והתעצבתי עד מאוד. מייד מצאתי את עצמי מהרהרת מה חושבים חבריי. אני בטוחה שהמחשבה שעברה להם, ובזה גם נגמר הדיון הפנימי שלהם בנושא, היתה שזה מקרה טרגי של אבא לא אחראי, שלא מחובר לילדיו. שיהיה ברור – מחשבה שכזו היא שתפתח את האופציה למקרה הבא.

לצערנו, כל ילד בגיל לידה ועד 3, הוא בסיכון לשכחה ברכב. ולכן אם התחושה של רוב ההורים היא שמדובר במקרה חריג, בחיבור להורה חריג ולא אחראי, אזי לא יהיו מספיק תשומת הלב או פעולות למניעת המקרה הבא. הסטטיסטיקה מצביעה על כך שזה קורה בדיוק באותו רגע של היסח דעת או של שבירת השיגרה. 427 ילדים נשכחו או נלכדו ברכב במהלך שמונה השנים האחרונות בישראל. 19 מהמקרים הסתיימו במוות. אנחנו רגילים לשיגרה של נסיעה ברכב בדרך לעבודה. השיגרה הזו כוללת גם מענה לשיחות תכופות של טיפול במשברים בעבודה, מתן תמיכה וסיוע לחברים, והכל תוך כדי נסיעה. פיזית אנחנו עדיין ברכב, אבל במחשבות, בייחוד אם השיחה בענייני עבודה, אנחנו כבר במשרד.

בשנים האחרונות חל טשטוש מוחלט של הגבולות בין הבית, המשפחה, העבודה והזמן הפרטי. למיקומו הפיזי של המשרד כבר אין משמעות, ואנו ממשיכים לעבוד ברוח שעות